

ДОНЧО ЦОНЧЕВ
РИЦАРЯТ НА ПРОСТИТЕ
НЕЩА

chitanka.info

Надали имаше по-проста работа от това: нарамваш чантата, тръгваш по улиците, отбиваш се във всеки вход и пускаш в кутиите вестниците и писмата. Много от хората, които познаваха раздавача Методи, вече години се учудваха на неизменно бодрото му лице. Това го развеселяваше още, той поздравяваше всички и се закачаше с децата, ухилен до уши. Крачките му отекваха по тротоара — нещо, без което кварталът би опустял.

Те не отделяха време да си помислят — тези хора — какво се таи в една пощенска чанта. На тях им стигаше онова от собствената кутия. Ако се случеше понякога да обърнат очи и към другите, в погледите им нямаше капчица интерес. Всеки бе свързан с пощенската кутия, на която е изписано името му. Само Методи бе свързан естествено с всички. И всеки божи ден обикаляше да ги докосне, с кроткото мълчаливо участие-неучастие на съдбата.

Записи за студенти, вести от съда, телеграми за смърт и за раждане, съобщения за успех, за провал, знаци за омраза и за любов, за отчаяние и надежда, вопъл за помощ, ръка, която се протяга да те спаси — ето с какво беше претъпкана старата чанта на този човек. Той знаеше отлично това, вършеше работата си с радост и тъй нищо забележително нямаше да се случи в неговия живот, ако не беше се появило момичето зад отворения прозорец.

Но една прекрасна сутрин то се появи на улица „Чехов“ на партера и раздавачът спря, щом го видя.

Най-простото, което можеше да се направи, беше човек да се зазяпа в тези очи. Методи спря и се зазяпа. Като дете, с отворена уста. Разбира се — дете на трийсет години, високо един и осемдесет.

Бузите на момичето порозовяха и — седнало зад прозореца — то се наведе над книгата, която четеше.

— Добър ден — каза Методи. — Вие ли сте Марина Иванова?

Момичето го погледна и кимна. Той бръкна в чантата и извади писмо.

— Познавам всички тука. Затова предположих.

Бяла и гъвкава като шия на птица, ръката на момичето се протегна през прозореца и взе писмото.

— Благодаря.

— Всичко хубаво ви желая. И всеки ден да получавате писма.

Той се заяпа в очите ѝ още веднъж, после намести ремъка на чантата си и продължи.

На другата сутрин още от ъгъла на „Люлякова градина“ раздавачът жадно погледна в прозореца на улица „Чехов“. Беше отворен. Зад него Марина четеше своята книга.

— Добър ден — каза той, когато се изравни с прозореца и спря.

Марина Иванова го погледна и кимна.

— Няма — каза Методи. — Днес няма за вас. Тя сви рамене и като че ли се усмихна.

На третия ден раздавачът спря до прозореца и преди да поздрави, бръкна в чантата си. Извади внимателно един карамфил и го поднесе мълчаливо. Момичето се поколеба (бузите отново се изчервиха), после ръката — шия на птица, се протегна и взе карамфила.

— Благодаря много.

— Аз — тихо каза Методи. — Аз трябва да благодаря.

Заредиха се дни на писма и карамфили. От едноминутните разговори под прозореца раздавачът вече знаеше, че Марина ще изкара тук цялото лято, при леля си, а после ще се върне в Свищов и ще продължи там своята икономика.

— Хубав град — каза той. — Аз го познавам. Но и София не е лоша, нали? Не съм ви виждал да излизате. Искате ли някога... да ви поканя?

Марина сведе очи и зачопли пред себе си с пръст. Раздавачът сви рамене, усмихна се и каза, че с много голямо удоволствие би ѝ показал хубостите на София, стига тя да поиска това. Добави:

— Човек не може да живее само с писма, нали?

— Може — каза момичето, като го погледна в очите. — Аз мога.

Той не успяваше дълго да издържи очите ѝ срещу своите. Мислеше, че ще припадне. Или поне ще извика като дивак. Или пък просто ще се пресегне през прозореца и ще я погали по косата, по бузата... Каза унесено:

— И то писма от приятелка.

— Откъде знаете, че не са от приятел?

— Професията ми е никаква, но ме научи да разбирам от почерци поне.

— Професията ви е много хубава — каза Марина. — Аз даже малко ви завиждам. Вие свързвате хората. Толкова неща им носите.

— Сега наистина е страхотно хубава — засмя се той.

— Как сега?

— Сега, когато си тук и аз всеки ден те виждам. Така сега. Това значи сега. Чао, Марина.

Той се обърна бързо и си замина.

На другия ден момичето беше по-хубаво от всякога. Още от ъгъла раздавачът се упъти решително към прозореца. С професионалния си жест той подаде плик, каза довиждане и веднага си продължи.

Почеркът беше мъжки, на плика нямаше марка. Момичето го отвори и зачете:

„Слушай, Марина, не че се притеснявам да ти кажа всичко това, но просто ми е неудобно да вися с чантата под прозореца ти. Аз съм на работа, знаеш. Не искаш да излезеш с мене, значи единственият начин да ти кажа каквото трябва, е този. Аз се поболях с тебе, Марина. Сам съм, нищо нямам освен стаичката, в която живея, май никога не съм и имал кой знае какво. Хубавите неща за мен са нещо като онова, което нося всеки ден в чантата — пипам ги, между тях съм, а те са затворени, предназначени за други. Имам един хубав чайник само, бях на екскурзия в чужбина и си го купих. А това с мене сега, откакто те видях, е сигурно както с лалетата пролет, с цветовете по ябълките и крушите, после с гроздето, дините и пъпешите. А, да — точно както при пъпешите, просто идва един миг, в който са толкова узрели, че се пукват, нали разбираш. Ще се пукна, това е. Със събуждането си сутрин мисля как ще те видя в прозореца. Веднага след като отмина край тебе, започвам да чакам другата сутрин. Виж сега — от сутринта да чакаш другата сутрин, това не е ли болест? Понякога даже ми кипва, като си мисля за тебе. Живеех си толкова спокойно преди. Не те навивам, щом не искаш, но нищо не ми пречи да ти кажа какво става с мене. То си е мое човешко право. По същия начин твое е правото да откажеш и въобще да постъпиш, както ти искаш. Накрая една малка молба. Щом не искаш приятелство с мен, затвори този прозорец, когато минавам. Или пък се скрий за десетина минути, знаеш, че минавам по едно и също време. Това може да ме оправи. Покланям ти се и не се сърдя за нищо, разбира се. Твой Методи.“

На другата сутрин прозорецът беше затворен. Раздавачът се поколеба на тротоара за миг, след което отиде до него и почука с пръст

по стъклото.

— Отвори, отвори — каза той, като я видя в обичайното положение пред книгата.

Момичето се изправи полека и отвори прозореца.

— Гледай какъв хубав ден, а ти си се затворила вътре.

— Нали... Нали ти...

— Сбърках, Марина. Много глупаво сбърках. Всичко е вярно от това, което ти писах, без тази идиотщина с прозореца. Не го затваряй, моля ти се. Лошо ми стана, като не те видях още от ъгъла.

Тя го гледаше право в очите и изглеждаше натъжена, но изведнъж се засмя. Каза:

— Много те бива да говориш. И да пишеш, даже.

— Защо? Казвам каквото мисля. Това е толкова просто!

— Хич не ми се струва, че е просто. Много малко хора познавам, които правят така. Може би...никой друг освен тебе не съм срещала да прави така.

— Как?

— Ами да говори, каквото мисли.

— Слушай, Марина — той се присегна през прозореца, хвана ръката и я стисна. — Слушай... аз пък не съм виждал такова хубаво нещо като тебе. Честна дума. Сега ще навърша трийсет години, не съм си и представял такова нещо че съществува. — Придърпа ръката и я целуна. Прошепна: — Ти си ненормално хубава, честна дума.

Тя издърпа ръката си полека и много силно се изчерви.

— Не затваряй прозореца никога, чуваш ли. И никога не си отивай!

В това време лелята отвори вратата на стаята и той веднага си тръгна, след като изрече на един дъх: „Добър ден, госпожо.“

Цели три дни след това прозорецът беше затворен и Марина не беше зад него. Тогава раздавачът отиде следобед без чантата си и позвъня на вратата. Отвори му лелята.

— Добър ден, госпожо — каза той, много сериозен.

— Добър ден... господине — с нескрита насмешка каза жената.

— Марина тука ли е?

— Не — каза жената. — Тя си замина.

— О... извинете... Извинявайте.

Вратата се хлопна и Методи раздавачът изпита чувството, че половината от земното кълбо се е откъснало — подобно срязана на две диня. Една крачка да направиш и — в бездната.

Постоя на стълбището, земното кълбо си беше цяло, разбира се — и тръгна. Проклинаше се. Мразеше се. Вечерта се напи. Сам — в ъгъла на кварталната кръчма. Сутринта закъсна за работа (за пръв път от години) и когато мина край отворения прозорец, Марина се реши права зад него.

В първия миг раздавачът Методи не искаше да повярва на очите си, след това се затича и застана с отворена уста до прозореца.

— Какво... значи това?

— Кое? — спокойно попита Марина.

— Леля ти каза, че си заминала.

— Аз наистина заминавам.

— Кога?

— Днес. Или утре.

— Но това не е вчера!

Марина спря да се реши и млъкна. Прекара нокътя си по зъбите на гребена.

— Защо ме излъга?

— Аз не съм те лъгала, Методи.

— Защо се скри тогава?

Тя не отговори.

— То е същото. Същото е. Едната лъже, а другата се крие зад лъжата. Как да не е същото?

Марина остави гребена на масата и сложи ръката си на бузата, която почервеняваше силно. Беше неописуемо хубава.

— Не си хубава — каза Методи. — Аз съм се лъгал. Отвътре не си хубава. Какво ти направих, за да ме лъжеш?

Тя го погледна нежно и каза грубо:

— Не съм те лъгала, Методи.

— Скри се, все същото е! Аз съм за тебе...муха. Досадник под прозореца ти. Раздавачът, който се за-плесва по прозорците. Аз не съм човек като човек. Не мога и да бъда според тебе, така ли? Може би нямам право да гледам, да мисля, да сънувам, да говоря, каквото си мисля. А на тебе какво ти е хубавото, след като не ми каза това още в началото? Защо ме остави да... Забавно ти беше, така ли? Сигурно.

Само че аз сега няма да се обеся заради тебе. За какво да се обеся? За какво да ми е мъчно? За майтапа, който си правиш с мене? Може да ми е било мъчно, но вчера. Снощи. Ужасно може да ми е било, но сега — не. И просто си отивам, това е.

Той я гледаше в очите така, като че ли искаше да влезе вътре в тях и там да се скрие от себе си. Повтори:

— Отивам си, ето. Не съм чак толкова идиот.

— Недей ти да си отиваш, Методи — тихо каза Марина. — Ти си беше тук. Аз дойдох и аз трябва да си отида.

— Кога? — чу се да казва той бързо, без да го бе искал.

— Сега — каза тя и опита да се усмихне. — Ти, разбира се, имаш твоето човешко право да се закачаш с момичетата. Пък и работата ти е наистина много хубава в това отношение. Леля ми каза. Но аз никога не съм ти казала, че си лош човек, нали? Довиждане, Методи. Сбогом.

Марина затвори прозореца, обърна се и тръгна в стаята към вратата. Полека, като повдигаше левия си крак несръчно и се кривеше неестествено.

Тя беше куца.

Методи сложи ръце на стъклата и се вторачи подире ѝ. Гледа я с детски отворената си уста, докато тя стигна до вратата и потъна навътре в къщата.

След това той се затича към входа, с три стъпки взе десетте стъпала и натисна звънеца. Държа го така, докато тя му отвори. Влезе веднага, затвори вратата с гърба си и хвана Марина за раменете. Каза:

— Слушай... ти никъде няма да заминаваш. И никога. Или пък аз, навсякъде има пощенски кутии. Навсякъде хората получават писма. Само ми кажи едно нещо. Искаш ли да се ожениш за мене? Да се омъжиш, както е думата там точно. Искаш ли? Кажи. Ама сега го кажи, веднага?

— Методи... леля ми...

Тя вече ми е роднина и на мене, не бой се. Остави я на мене. Само кажи. Хайде де, една думица трябва да кажеш. Едната от двете. Да или не? Виж колко е просто.

Момичето скри лицето си на гърдите му, после рязко го вдигна и се загледа в очите му. Така, като че ли искаше да влезе вътре в тях и там цялата да се скрие от себе си.

Надали имаше по-проста работа от това: целуваш момичето по едното око, после по другото, после по челото, по носа и устата, обвиваш го много яко в ръцете си и вече не го пускаш наникъде.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.